

Zeszyt Osuchowski

Nr 6

OSUCHY 2009

WYDAWCA
Gminny Ośrodek Kultury w Łukowej
23 – 412 Łukowa
tel. 0 84 687 40 60
e-mail: gokluk1@wp.pl
www.lukowa.pl

ZESPÓŁ REDAKCYJNY
Wiesława Kubów (red. odpowiedzialny), Tomasz Bordzań, Tomasz Bereza,
Maria Działo, Dorota Skakuj,

DRUK i skład
Z.P. „Helvetica”

Tomasz Bordzań

Zarys działań 6 Dywizji Piechoty na południowej Lubelszczyźnie i opis Dwudniowej bitwy pod Podsosniną Łukowską i Łukową 15 i 16 września 1939 roku

„(...) jest jeszcze inna forma tej historii, spisana żołnierskim trudem, potem, ranami i krwią serdeczną, i niestety jakże często ofiarą młodego żołnierskiego życia, składanego w ofierze z żołnierskiego obowiązku i miłości do tej, co nie zginęła”.

J. Albrecht, *20 Waleczny Ziemi Krakowskiej*

Wstęp

Opisane niżej wydarzenia historyczne z okresu kampanii wrześniowej 1939 roku, jakie miały miejsce na ziemi biłgorajskiej są świadectwem obowiązku i miłości żołnierza polskiego do własnej Ojczyzny. Ich źródeł szukać należy w tysiącletniej tradycji walk o niepodległy byt narodu polskiego i w jego patriotycznym wychowaniu. We wrześniu bieżącego roku minie 70 rocznica tamtych tragicznych wydarzeń, które dla ówczesnego pokolenia Polaków były sprawdzianem wyznawanych wartości. Naród polski nie ugiął się nawet przed totalną wojną, którą rozpętały dwa totalitaryzmy – niemiecki i sowiecki. Heroizm walki w obronie niepodległości państwa polskiego jest więc największą zaletą Polaka, czy jednak pamiętaną, wspieraną i kultywowaną przez nas wszystkich?

Niniejszy artykuł opracowany został na podstawie niżej wymienionej literatury. Do publikacji, które odtwarzają działania jednostek wojskowych zaliczymy: W. Stebnik, *Armia „Kraków”*. 1939, Warszawa 1989; T. Jurga, *Obrona Polski 1939*, Warszawa 1990; L. Głowacki, *Działania wojenne na Lubelszczyźnie w roku 1939*, Lublin 1976; A. Polak, *12. Pułk Piechoty Ziemi Wadowickiej 1775-1939*, Pruszków 2005; J. Albrecht, *20 Waleczny Ziemi Krakowskiej*, Kraków 1999; J. Pabich, *Niezapomniane karty. Z dziejów 6 Pułku Artylerii Lekkiej*, Kraków 1982; T. Sztumberk-Rychter, *Artylerzysta piechurem*, Warszawa 1967. Do książek, które uzupełniają tamte wydarzenia o dodatkowe szczegóły m.in. o los ludności cywilnej w trakcie tych walk (które w tym artykule nie zostały omówione) zaliczymy: E. Herc, *Działania wojenne na Zamojszczyźnie we wrześniu 1939 roku*, Lublin 1995; L. M. Buczek, *Osuchy i ich mieszkańcy. Lata 1939–1945*, Osuchy 2008; *Losy mieszkańców*

wsi gm. Łukowa 1939–1945, Łukowa 2003. Ten wykaz ma również ułatwić poszerzenie wiedzy tym wszystkim, których duch ochoczy zapali się iskrą ciekawości o polskim żołnierzu.

Sytuacja ogólna, cele i położenie oddziałów Wojska Polskiego

Działania wojenne, jakie miały miejsce w regionie biłgorajskim, zaliczane są umownie do końca drugiej i trzeciej (ostatniej) fazy kampanii wrześniowej (13 września - 2 października 1939 r.). Były to już walki ostatnich zgrupowań i ośrodków oporu.

W myśl spóźnionego rozkazu Naczelnego Wodza z 11 września, jednostki polskie miały przegrupować się do Małopolski Wschodniej na tzw. przedmoście rumuńskie, aby tam utrzymując połączenia z Rumunią, na mocno skróconym froncie zaopatrzonym przez aliantów nadal prowadzić wojnę. W tym kierunku zmierzały utworzone wcześniej Grupy Armii, i tak od północnego-zachodu zmierzał „Front Północny” gen. dyw. Stefana Dęba-Biernackiego, od południa „Front Południowy” (armia „Karpaty”) gen. K. Sosnkowskiego a od zachodu tzw. front „środkowy” utworzony z Armii „Kraków” i „Lublin”, które cofając się do Lwowa, znalazły się na obszarze lasów janowsko-biłgorajskich.

Do regionu biłgorajskiego pierwsze oddziały polskie dotarły 13 września. Były to: 21 Dywizja Piechoty Górskiej gen. bryg. Józefa Kustronia i 6 DP gen. bryg. Bernarda St. Monda obie z Grupy Operacyjnej „Boruta” gen. bryg. Mieczysława Boruty-Spiechowicza. Od 15 września pododdziały tych dywizji osłaniały od południa na linii Tanwi własną armię (Armię „Kraków”), która zmierzała na Lwów w celu połączenia się z Frontem Południowym i do obrony tego obszaru. Doszło wtedy do wielu bitew z tzw. południowym klinem niemieckim.

Działania Wehrmachtu

W tym okresie działania jednostek niemieckich były następujące. Od południa oskrzydlał Armię „Kraków” XXII korpus pancerny, który 11 września przekroczył San pod Jarosławiem i Radymnem a jego część 12 września znalazła się pod Lwowem. Działając ku północy, 13 września Niemcy zajęli Tomaszów Lubelski i Zamość. W drugim rzucie nacierał XVII KA, który 15 września 45 DP znalazł się w rejonie Cieszanowa i Lubaczowa opanowując tamten węzeł drogowy. Działając w ten sposób Niemcy wcisnęli się klinem w

lukę i odcięli Armię „Kraków” i „Lublin” od Frontu Południowego.

Od południowego zachodu nacierał na Armię „Kraków” VIII KA (najbardziej groźny, gdyż uderzał w środek ugrupowania marszewego armii), który 14 września przekroczył San pod Rudnikiem, Krzeszowem i Sieniawą i działał na wschód. Po południu 8 DP osiągnęła rejon Księżpól - Biszczka, dochodząc do południowego brzegu Tanwi a 28 DP maszerując z Sieniawy dotarła do Tarnogrodu z zamiarem działania przez Łukowę na Józefów- Zamość. Przez zajęcie tego rejonu VIII korpus wcisnął się klinem w GO „Boruta”, oddzielając 21 DP od 6 DP, a te od GO „Jagmin” gen. bryg. J. Jagmin-Sadowskiego.

Od zachodu na Armię „Kraków” nacierał VII Korpus Armii, który 15 września przeprawił się przez San na wschód - 68 DP pod Rozwadowem, a 27 DP pod Niskiemiem. Pod wieczór, oddział wydzielony tego korpusu natarł na Hutę Krzeszowską na oddziały 23 DP.

16 września pod Brześciem zamknęły się kleszcze okrążenia między XIX Korpusem Pancernym od północy i XXII Korpusem Pancernym od południa. 17 września Armia Czerwona przekroczyła granicę z Polską zadając wojsku polskiemu cios w plecy po układzie Ribbentrop-Mołotow, który nazwany został IV rozbiorem Polski.

Działania Grupy Operacyjnej „Boruta” i 6 Dywizji Piechoty

W związku z ogólnymi wytycznymi związanymi z przyczółkiem rumuńskim i alarmującym tonem rozkazu gen. Sosnkowskiego „*maszerować całą siłą na odsiecz Lwowa*” w dowództwie Armii „Kraków” i GO „Boruta” zapadły decyzje o wyznaczeniu kierunku działań tego manewru i jego realizacji. Zgodnie z tymi rozkazami grupa operacyjna miała otworzyć drogę na Lwów i opanować węzeł drogowy Cieszanów-Oleszyce-Lubaczów zanim podejść do tego rejonu główne siły niemieckiej piechoty, tj. najpóźniej 15 września. 21 DPG miała maszerować przez Tarnogród na Oleszyce - Lubaczów z zadaniem uchwycenia z 13 na 14 września lasów na północ od Oleszyc, a 6 DP przez Biłgoraj - Aleksandrów - Łukowę - Podsośninę na Cieszanów. Dlatego też jednostki te zostały skierowane do lasów biłgorajskich. Natomiast Krakowska BK miała ubezpieczać na Tarnogród południowo-zachodnie skrzydło GO „Boruta”.

13, 14 i 15 września dywizje maszerujące południową częścią powiatu biłgorajskiego były rozciągnięte na znacznej przestrzeni - w przedzie była 21 DP za nią 6 DP. Planowane przez gen. Borutę-Spiechowicza skupienie

całej grupy w lasach pod Biłgorajem tak by mogły działać razem nie zostało zrealizowane ze względu na ich rozciągnięcie (pomiędzy obiema dywizjami wytworzyła się 30-kilometrowa luka).

14 września 6 DP, maszerując przez cały dzień, osiągnęła do wieczora rejon Lipowiec - Aleksandrów. Stan dywizji wynosił około 5000 ludzi. Artylerię dywizji stanowił 6 Pułk Artylerii Lekkiej, mający w swoim składzie (od 14 września): I dywizjon - 2 i 3 bateria 6 PAL oraz I bateria 11 PAL; II dywizjon - 6 bateria 6 PAL, 2 i 3 bateria 40 PAL oraz III dywizjon.

Walki z południowym klinem niemieckim i bitwa pod Łukową

Za nim przejdziemy do opisu bitwy pod Łukową przypomnijmy pokrótce o innych walkach na linii Tanwi. 14 września wieczorem w Banachach niemieckie lotnictwo zbombardowało odpoczywający po długotrwałym marszu znad Sanu II batalion 12 PP - zginęło 32 żołnierzy w tym 2 oficerów. O świcie 15 września na przeprawę przez Tanew pod Księżpolem wyszło uderzenie niemieckiego oddziału z 28 DP. Po trzygodzinnej walce atak został odparty. 15 września to pierwszy dzień boju 6 DP pod Łukową i Podsośniną oraz 21 DP pod Oleszycami i Dachnowem. W nocy z 15/16 września Krakowska Brygada Kawalerii próbowała nocnym atakiem zająć Tarnogród aby wyjść na tyły 28 niemieckiej DP i odciążyć walczące 6 i 21 DP, jednak po ciężkich walkach brygada wycofała się. O świcie 16 września oddziały niemieckie ponownie uderzyły, ale już na całym froncie poczynając od Soli, przez Dereźnię, Majdan, Księżpol, Łukowę. Dzień ten był drugim dniem walk 6 i 21 DP. Tego dnia rozpoczął się również całodzienny bój o Biłgoraj obejmując swym zasięgiem Dereźnię i Majdan.

Jako pierwsze w rejon walk do Podsośniny Łukowskiej dotarły kawaleria dywizyjna i kompania kolarzy w celu ubezpieczenia tamtejszej przeprawy i rozpoznania na Łukową. Rejon Podlasu koło Aleksandrowa (naprzeciwko przeprawy na Tanwi, pod Podsośniną Łukowską) osiągnął również I batalion 12 PP, który wysunął 1 i 2 kompanię, dwa plutony ckm i pluton dział przeciwpancernych za Tanew (jako zasadzkę), do lasu na wschód od Podsośniny. 3-cia kompania pozostała na skraju lasu Podlas z zadaniem ubezpieczenia pułku. Przed południem dotarły kolejne pododdziały: II baon 12 PP, I baon 48 PP oraz 16 i 20 PP i jako ostatni III batalion 12 PP.

W godzinach rannych 15 września 6 DP rozpoczęła marsz przez Łukowę na Cieszanów - jej osiągnięcie było podstawą dalszego natarcia dywizji na tym kierunku. Straż przednią dywizji stanowił 12 PP ppłk. dypl. Mariana

Strażycy.

Kwaterując w Podsośninie: III szwadron 3 pułku ułanów, szwadron „Krakusów” i kompania kolarzy, jako oddział rozpoznawczy miały wyprzedzać pułk i prowadzić rozpoznanie po osi marszu batalionu. W godzinach rannych, w trakcie przygotowania do wymarszu, kiedy straż przednia ściągała czaty znad Tanwi i zamierzano ruszać dalej, na Podsośninę uderzył nagle oddział rozpoznawczy niemieckiej 28 DP, którego zadaniem było opanowanie przeprawy na Tanwi pod Podsośniną i umożliwić tej dywizji dalszy marsz na Józefów. Kawaleria dywizyjna stawiała dzielny opór, ale wobec przewagi przeciwnika musiała się wycofać do wsi. Mjr Sieńczak, dowódca I batalionu postanowił wykonać na atakującego przeciwnika koncentryczne natarcie całym baonem. Zbieżne uderzenie baonu przy współdziałaniu ułanów i kolarzy oraz wsparciu baterii III dywizjonu 40 PAL doprowadziło do częściowego rozbicia i wyrzucenia z Podsośniny niemieckiego oddziału rozpoznawczego. Zdobyto kilkanaście samochodów pełnych amunicji, kilka armatek przeciwpancernych, wzięto jeńców oraz przejęto dwa rozkazy dowódcy 28 DP na 15 i 16 września. Jednak ocalałe części oddziałów niemieckich, które wycofały się na jedno ze wzgórz, nie były mocniej atakowane i utrzymały się na nim aż do przybycia niemieckiej artylerii.

Tymczasem I batalion nie mając wsparcia sił głównych 12 PP i odpowiednich rozkazów do natarcia na tyły niemieckiej artylerii zatrzymał baon na skraju wioski. Dopiero około godz. 14.00, kiedy ogień niemieckiej artylerii był coraz bardziej odczuwalny a niemiecka obrona usztywniała się przez nadchodzące drogą Babice - Różaniec świeże siły piechoty organizujące się obronnie pod Łukową, do natarcia został skierowany I batalion 48 PP mjr. A. Kołodziejczyka, który poniósł znaczne straty od ognia artylerii podchodząc do rubieży ataku. Dwie godziny później na zagrożone lewe skrzydło polskich oddziałów skierowany został II batalion 12 PP i dodatkowe baterie artylerii. Artyleria bezpośredniego wsparcia 12 PP została wzmocniona III dywizjonem 6 PAL, a reszta artylerii zajęła stanowiska na południowym skraju lasu w Aleksandrowie i zaczęła się wstrzeliwać. Oddziałom polskim udało się podejść pod Łukową, ale pod wieczór nastąpił niemiecki kontratak z Łukowej na Podsośninę, który został zatrzymany na przedpolu przez 12 PP.

Oto cytat z książki J. Pabicha „Niezapomniane karty. Z dziejów 6 PAL”:
Dokładnie nie pamiętam, ile naszych baterii skupiło swój ogień na tym odcinku frontu, ale podobno było ich dziesięć, czyli czterdzieści dział różnego kalibru. Ogień więc, jaki nasze baterie prowadziły, robił niesłychanie mocne wrażenie,

zwłaszcza gdy się jeszcze uwzględni zmasowany ogień prowadzony przez piechotę. A mimo to, mimo tej siły ognia artyleryjskiego nacierające oddziały nie przebiegły więcej jakiegoś 50 metrów i padły na ziemię szukając w niej jakiej takiej osłony. Miało się wrażenie, że chyba wszystko na tym odcinku natarcia, martwe czy żywe, wylatywało w powietrze. Wybuchy pocisków artyleryjskich, własnych i nieprzyjacielskich, mieszały się w tym ogniu i ginęły w tumanach dymu, kurzu i wyrzucanej przez eksplozje w górę ziemi. Był moment, że naprzeciw naszej piechocie ruszyło kontr natarcie niemieckie. Lecz i ich piechurzy nie posunęli się dalej niż kilkanaście metrów, i oni w następstwie silnego ognia przywarli do ziemi, szukając osłony. Natarcie zatem nie ruszało dalej i grę wojenną na nowo podjęła artyleria wroga, która wydłużała swój ogień i pokrywała prawie cały teren pociskami, przypuszczając widocznie, że w lasach poza pierwszą linią ukryte zostały nasze odwody.

W tym czasie dotarły kolejne dwa baony 16 PP ppłk. Rudolfa Matuszka z częścią artylerii, które złuzowały I batalion 12 PP. Pułk otrzymał zadanie opanowania natarciem nocnym zajętego przez Niemców wzgórza i następnie wspólnie z 12 PP zdobycia Łukowej i otworzenia dywizji drogi na Babice (w kierunku 21 DPG). Jednak podjęte wieczorem przez 16 PP natarcie na wzgórze załamało się, gdyż Niemcy po nieudanym natarciu na 12 PP pozostali na przedpolu. Ubezpieczyli się placówkami, na które natknęły się patrole 12 i 16 PP.

Kolejne rozkazy generałów Szyllinga i Boruty-Spiechowicza wydane na noc z 15 na 16 i dzień 16 września nakazywały natarcie na Łukową siłami całej 6 DP, która miała odrzucić przeciwnika spod Łukowej i otworzyć sobie drogę do połączenia z 21 DPG. Ostatecznie dywizja miała nie dopuścić do przedostania się przeciwnika poza Tanew, na Aleksandrów i Józefów. Jednak gen. Mond po otrzymaniu meldunku o załamaniu się wieczornego natarcia 16 PP i po zapoznaniu się ze zdobytymi rozkazami operacyjnymi 28 DP znalezionymi przy zabitym oficerze niemieckim (z którego dowiedziano się, że działająca na Łukową 28 DP ma 16 września opanować Józefów i działać na Zamość, a na zachód od niej kieruje się na Biłgoraj 8 DP), uznał, że dywizja musi przegrupować się do walki obronnej, aby utrzymać przeprawy na Tanwi. Przed północą pułki 6 DP otrzymały rozkaz oderwania się od przeciwnika i wycofania na północny brzeg Tanwi zajmując pod osłoną nocy następujące pozycje: w rejonie Pisklak 16 PP; w rejonie Szostaków 20 PP płk. Kazimierza Brożka i w rejonie Osuch 12 PP. W tej sytuacji oddziały polskie znalazły się w krytycznym położeniu zagrażającym nie tylko GO „Boruta”, ale również wykonaniu zadania przez siły Armii „Kraków”.

Cała noc przebiegła na reorganizacji punktów dowodzenia i punktów obserwacyjnych artylerii oraz pozycji bojowych oddziałów piechoty, które częściowo pokryły się z okopami z okresu I wojny światowej.

16 września był kolejnym dniem ciężkich walk z przeważającymi siłami przeciwnika. Niemieckie uderzenie wsparte silnym ogniem artylerii nastąpiło w godzinach rannych na wszystkie trzy pułki 6 DP rozciągnięte wzdłuż Tanwi, na której nieprzyjaciel chciał opanować przeprawy w kierunku na Aleksandrów i Józefów. Pododdziałom 12 PP niestety nie udało się zniszczyć mostu w Osuchach, gdyż Niemcy trzymali go pod silnym ogniem tym bardziej, że ponownie próbowali obejść nasze lewe skrzydło od wschodu.

6 DP przy wsparciu ogniowym około 40-tu dział różnego kalibru w tym II dywizjonu 5 Pułku Artylerii Ciężkiej prowadziła przez cały dzień zaciętą walkę obronną załamując wszystkie próby wroga przekroczenia Tanwi. W walce tej dywizja odpierając niemieckie ataki poniosła znaczne straty głównie od ognia artylerii. Niemcy zastosowali w tej bitwie skuteczną taktykę. Ich lotnik latając bezkarnie nad polskimi pozycjami wyszukiwał stanowiska piechoty i artylerii, których położenie przekazywał własnym oddziałom, a wtedy na nasze pozycje spadała lawina ognia. Niemcy początkowo okładali ogniem artyleryjskim skraj polskiej obrony, następnie przenosili go w głąb lasów na tyły. Nie oszczędzając amunicji stosowali również tzw. ogień nękający. Oto kolejny fragment relacji: *Na skutek silnego ognia została też zerwana łączność telefoniczna pomiędzy bateriami. Ruszyli więc z meldunkami do baterii niezawodni gońcy oficerscy. Ogień artylerii wroga nie słabł, wprost przeciwnie, z minuty na minutę wzrastał. Z ognia nawałowego zmienił się w ogień obezwładniający, który pokrył cały kompleks lasu.*

Artyleria polska strzelała również, ale nie tak gęsto, gdyż oszczędzała amunicję. Strzelano przede wszystkim na odcinki zagrożone przełamaniem i dla ochrony własnej piechoty. 6 DP mocno krwawiąc nie zeszła z zajmowanych pozycji a mając zablokowane działanie na Łukową, nie mogła przyjąć z pomocą 21 DPG, której los dopełnił się w rejonie Oleszyc. Tylko części jej sił w rejonie Pisklaków udało się później przebić do własnych wojsk.

Polegli w bitwie. Cmentarze

W boju pod Łukową i Podsośniną w trakcie dwudniowej krwawej bitwy poległo 104 żołnierzy Wojska Polskiego z 6 DP i innych oddziałów walczących u jej boku. Zostali oni pochowani na trzech pobliskich cmentarzach, dwóch parafialnych i jednym wojennym.

Na cmentarzu parafialnym w Łukowej spoczywają m. in. oficerowie: z I batalionu 48 PP przydzielonego do 12 PP: dowódcy kompanii: kpt. rez. Antoni Bada, por. Jan Biłowus i ppor. Mieczysław F. Wroński; z 20 PP: ppor. rez. mgr Michał Głowiński-Godziemba oraz przydzieleni do 20 PP: ppor. rez. Antoni Więckowski z I baonu 54 PP i por. rez. Stefan Wiśniewski - dowódca 6 kompanii 165 PP Rez.; dowódca 54 dywizyjnej kompanii kolarzy por. Tadeusz Hauser i dowódca plutonu tejże kompanii - ppor. Tadeusz Trela, dowódca kompanii sztabowej Kwatery Głównej - por. Michał Jan Rogowski.

Na cmentarzu wojennym w Sigle koło Aleksandrowa pochowani zostali kolejni oficerowie: kpt. Jan Herman - dowódca II baonu 74 PP (7 DP), który dołączył do 12 PP i por. rez. Władysław L. Zemlik - dowódca części batalionu marszowego (w 16 PP) oraz ppor. Jan Kamiński - dowódca 7 baterii 6 PAL.

Na cmentarzu parafialnym w Górecku Kościelnym pochowani zostali inni oficerowie: ppor. rez. Władysław Biernat - oficer ogniowy 9 baterii 6 PAL i ppor. rez. Józef Kołodziejcki - oficer zwiadowczy 3 baterii 8 PAL.

W bitwie tej rany odnieśli: mjr Andrzej Kołodziejczyk - dowódca I baonu 48 PP i jego zastępca - kpt. Władysław Banaszekiewicz, kpt. Mieczysław Barys - dowódca II baonu 12 PP, kpt. Kazimierz Jordan - dowódca 3 baterii 40 PAL rez. i ppor. Wincenty Kwieciński - dowódca 9 baterii 6 PAL.

Dalsze walki 6 DP i jej kapitulacja. Zakończenie.

W nocy z 16/17 września 6 DP gen. Monda oderwała się od niemieckiej 28 DP i przeszła w rejon Józefów - Nowiny - Susiec. Ostatnie, osłonowe oddziały dywizji z rejonu Osuch odchodziły jeszcze 17 września nad ranem. Zgodnie z nowymi rozkazami dywizja miała iść przez Puszcę Solską i wraz z grupą forteczną płk. Wacława Klaczyńskiego osłaniać skrzydło armii, usiłującej wydostać się z okrążenia na Rawę Ruską - Lwów. 17 września pod wieczór 28 DP ponownie natarła na pozycje 6 DP pod Pardysówką i Józefowem na 20 PP i pod Nowinami na 16 PP. Natarcie zostało oparte.

Nocą z 17 na 18 września oddziały polskie wykorzystując lukę w niemieckiej obronie, (omijając Tomaszów Lub.) przedarły się przez pierścień okrążenia i przedostały na południowy wschód. W ciągu następnego dnia dywizja uderzyła na słabo broniony Narol, który zdobyła. 19 września osiągnęła Werechratę z zamiarem działania na Rawę Ruską. W nocy na 20 września zawróciła na zachód i znalazła się w lasach Brusna Starego koło Cieszanowa otoczona przez Niemców.

20 września gen. Mond podjął decyzję o złożeniu broni – dywizja była

pozbawiona amunicji i żywności, przemęczona i wykrwawiona, jej siły stopniały do ok. 2,5-3 tys. żołnierzy. Uznał, że w tej trudnej sytuacji nie może szafować życiem swych podkomendnych. Nie zgodził się z propozycją niektórych oficerów, żeby pójść na wschód. *Jeśli wpadniemy w ręce Sowietów, zamordują nas.* Gen. Mond i jego żołnierze dostali się do niemieckiej niewoli. Przebywał w oflagach VII Murnau, IV B Konigstein i IV B Dossel, z którego 1 kwietnia 1945 r. został wyzwolony przez oddział gen. Pattona. Przez krótki okres po powrocie do Polski był dyrektorem Orbisu, gdzie w trudnym okresie zatrudniał przedwojennych oficerów w potrzebie lub w niebezpieczeństwie. Następnie władza ludowa „awansowała” go na.... pomocnika magazyniera w magazynie materiałów budowlanych „Grzegórzki” w Krakowie za to, że nie poszedł na kompromis z nową władzą, za to, że był żołnierzem który wypełnił swój obowiązek do końca. Zmarł „nieuleczalnie chory na niepodległą Polskę”, 5 lipca 1957 r. w Krakowie i został pochowany na cmentarzu Rakowieckim - jak pisał Niemczyński. *Pogrzeb był wspniany. Z wszelkimi honorami wojskowymi przysługującymi generałom. Obok siebie uczestniczyli w nim oficjalni przedstawiciele władz i duchowieństwa. Tłumy krakowian.*

Na placu Świętej Marii Magdaleny w Krakowie znajduje się tablica poświęcona dwóm ostatnim dowódcom 6 Dywizji Piechoty – gen. bryg. Mieczysławowi Smorawińskiemu i gen. bryg. Bernardowi Mondowi. Obecnie tradycje 6 DP są kultywowane w 6 Brygadzie Desantowo-Szturmowej im. gen. S. F. Sosabowskiego a 10 batalion tejże brygady przejął tradycje 20 Pułku Piechoty Ziemi Krakowskiej.

Kończąc, należy wyraźnie podkreślić, że tamci polscy żołnierze prezentowaną wówczas postawą upominają się dziś o właściwą i przynależną im narodową pamięć, o tzw. dekomunizację miejsc pamięci narodowej, o właściwą symbolikę i właściwe treści z tym związane, o prawdę historyczną. Niech ich groby otoczy płaszcz M. Bożej – hetmanki rycerstwa polskiego, na którym przysiądzie Orzeł, ten w złotej koronie, symbol tysiącletniego majestatu Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, dla której oni oddawali swoje życie.

**„Nakazuję ogólne wycofanie na Rumunię
i Węgry najkrótszymi drogami”.
Ostatnie oddziały Wojska Polskiego
a Armia Czerwona w rejonie Tarnobrodu
we wrześniu-październiku 1939 roku.**

17 września 1939 r. o godzinie 3.00 zastępca Ludowego Komisarza Spraw Zagranicznych Związku Sowieckiego, Potiomkin wezwał polskiego ambasadora w Moskwie, Waclawa Grzybowskiego i przedstawił mu notę rządu sowieckiego stwierdzającą, że wobec całkowitego rozkładu państwa polskiego straciły moc układy wiążące ZSRS z Rzeczpospolitą Polską, zaś rząd Związku Sowieckiego, mając na względzie los ludności ukraińskiej i białoruskiej, polecił Armii Czerwonej *przekroczyć granicę i wziąć pod swoją opiekę powyższe nacje.*

Brześć, 18 IX 1939 r. (Bilddokumente des Feldzugs in Polen, Berlin 1940).

Zarysowany w nocie obraz sytuacji w Polsce był oczywistym kłamstwem. Wprawdzie sytuacja na froncie była krytyczna, ale mimo dużych strat Wojsko Polskie liczyło około 650 tysięcy żołnierzy, 1/3 terytorium państwa polskiego ciągle była wolna, broniła się stolica, zaś najwyższe władze państwowe przebywały w kraju. Nic więc dziwnego, że ambasador Grzybowski odmówił przyjęcia noty. Gest ten nie miał jednak żadnego znaczenia, bowiem niecałą godzinę później Armia Czerwona przekroczyła granicę Polski. Dziesięć dni później czołówki oddziałów sowieckiej 6. Armii osiągnęły Płaskowyż Tarnogrodzki, docierając do Olchowca i Dzikowa.

W tym samym czasie wygasła druga bitwa pod Tomaszowem Lubelskim. Jednym z jej ostatnich akordów były walki oddziałów Frontu Północnego z oddziałami Wehrmachtu w rejonie Aleksandrowa. W godzinach popołudniowych 26 września, w celu uniknięcia dalszemu rozlewowi krwi dowodzący polskim zgrupowaniem gen. bryg. Emil Przedzrymirski-Krukowicz podjął decyzję o kapitulacji.

Nie wszystkie oddziały wchodzące w skład Frontu Północnego zdecydowały się na kapitulację. Część dowódców chciało wypełnić dyrektywę Naczelnego Wodza, marszałka Edwarda Rydza-Śmigłego, który jeszcze wieczorem 17 września nakazał ogólne wycofanie się do Rumunii (lub na Węgry), przy równoczesnym unikaniu walk z oddziałami Armii Czerwonej. Chcieli oni wykorzystać istnienie 25-kilometrowego pasa „ziemi niczyjej” oddzielającego Armię Czerwoną od Wehrmachtu, który został ustalony przez agresorów porozumieniem z 21 września w celu uniknięcia omyłkowych starć. Oczywiście istnienia takiego porozumienia dowódcy polskich oddziałów mogli się jedynie domyślać, obserwując ruchy wojsk obydwu agresorów. Niemniej jednak wyciągnęli wniosek, że szansę wykonania ostatniego rozkazu Naczelnego Wodza o wycofaniu się do Rumunii lub na Węgry stwarza ów 25-kilometrowy pas „ziemi niczyjej”. Powyższa konkluzja zadecydowała o tym, że w ostatnich dniach września 1939 r. na południowych krańcach powiatu biłgorajskiego i w północnej części powiatów: jarosławskiego i lubaczowskiego, co najmniej kilka oddziałów WP podjęło próbę przebiccia się na południe. Na podstawie skąpych informacji udało się odtworzyć losy dwóch z nich.

Ośrodek Zapasowy 14. Dywizji Piechoty

Wczesnym rankiem 27 września z Józefowa na południe wyruszyło zgrupowanie, którego trzonem byli żołnierze Ośrodka Zapasowego (OZ) 14. DP. Jego dowódcą był wówczas mjr Adam Solski. W ciągu niespełna czterech tygodni kampanii OZ 14. DP wykonał blisko 450-kilometrowy

Spotkanie sojuszników. Okolice Lwowa, IX 1939 r. (Leo Leixner, Von Lemberg bis Bordeaux, München 1941).

marsz z Kutna przez Warszawę, Mińsk Mazowiecki, Lubartów, Chełm, Miączyn i Krasnobród. 14 września OZ 14. DP wszedł w skład oddziałów Frontu Północnego. Po wymarszu z Chełma, stan osobowy tego zgrupowania wynosił prawdopodobnie około 200 żołnierzy i oficerów. Oprócz lekkiej broni piechoty i ciężkich karabinów maszynowych, oddział prawdopodobnie dysponował dwiema armatami: 75 mm wz. 1897 i 105 mm wz. 1929.

Po południu 27 września oddział OZ dotarł do Łukowej. W miejscowości tej odbyła się odprawa, podczas której dokonano oceny sytuacji oraz perspektyw dalszych działań. Na odprawie zapadła decyzja o przedzieraniu się na południe w kierunku Lwowa, gdzie – jak sądzono – miało nadal walczyć zgrupowanie gen. Kazimierza Sosnkowskiego; w przypadku napotkania oddziałów sowieckich zamierzano złożyć broń. Następnego dnia rano oddział wyruszył z Łukowej przez Chmiełek w kierunku Tarnobrodu. O godzinie 11.50 na Bramie Korchowskiej w Tarnobrodzie straż przednia OZ została zatrzymana przez szpicę sowieckiej 5. DKaw. (2. KKaw.) Oddział został rozbrojony bez walki. Do niewoli trafili, za wyjątkiem trzech, wszyscy

oficerowie i podchorążowie. Szeregowców i podoficerów puszczono wolno. Jeńców pod konwojem, poprowadzono do Dzikowa, skąd po noclegu (28/29 września) kolumnę jeniecką skierowano do Cieszanowa.

Kombinowana Dywizja Piechoty

W czasie gdy OZ 14. DP maszerował leśnym duktem z Józefowa do Łukowej, 10-15 kilometrów na południe od tej grupy znajdowały się oddziały Kombinowanej Dywizji Piechoty gen. bryg. Jerzego Wołkowickiego. Zgrupowanie nie stanowiło już zwartego związku, lecz było raczej zlepkiem różnych oddziałów. Największą grupę stanowili żołnierze 77. pp (19. Brygada Piechoty). Celem zgrupowania było osiągnięcie terenów Pogórza Przemyskiego. Wymarsz nastąpił wkrótce po ostatniej odprawie u gen. Przedrzymirskiego-Krukowicza (las koło Górecka Kościelnego, 26 września około godz. 14-15). Oś marszu prawdopodobnie przebiegała po linii Krasnobród–Długi Kąt–Oseredek–Borowiec. Tę ostatnią miejscowość osiągnięto w nocy z 26 na 27 września. Na skraju Puszczy Solskiej zniszczono, względnie zakopano, część uzbrojenia, dając wolną rękę żołnierzom. Część z nich zdecydowała się na powrót do domu. Po południu 27 września, liczący nadal ponad 500 żołnierzy oddział wyruszył w dalszą drogę, kierując się na zachód. Wieczorem tego samego dnia dotarł do Woli Obszańskiej. Żołnierze przenocowali w gospodarstwach zachodniej części wsi, zaś część oficerów zakwaterowała u miejscowego kowala, Pawła Komana.

W następnym dniu oddział zamierzał udać się lasami w kierunku Majdanu Sieniawskiego. Nazajutrz rano (28 września), około godziny 9-10, polskie zgrupowanie było już częściowo w marszu. Kolumna była rozciągnięta od południowego skraju lasu Parszywiec po zachodnią część Woli Obszańskiej. Wówczas do Woli Obszańskiej wjechał oddział zwiadowczy sowieckiej kawalerii (2 KKaw.). Sowietci rozbili żołnierzy będących na terenie wioski i pojechali w kierunku lasu Parszywiec. Nadjeżdżających Sowietów ostrzelał karabin maszynowy, którego obsługę stanowili Eugeniusz Jacen-Jagon i Piotr Hrycki. Sowietci wycofali się, lecz wkrótce polami między Wolą Obszańską a Moszczanicą w kierunku lasu zaczęli podciągać artylerię, spodziewając się oporu ze strony Polaków. Polski oddział jednak nie dysponował ciężką bronią i skapitulował bez walki. Po rozbrojeniu oddziału Sowietci zwołali zbiórkę, po której zastrzelono obsługę karabinu maszynowego. Następnie rozpuszczono szeregowców, natomiast oficerów i podoficerów zatrzymano

w niewoli. Jeńców poprowadzono w kierunku Cieszanowa. W grupie tej znaleźli się m.in. gen. Wołkowicki oraz dowódca 77. pp, ppłk August Nowosielski. Prawdopodobnie kilku oficerom udało się wyjść z osaczenia, niemniej jednak ich losy były równie tragiczne. Po południu 28 września w Majdanie Sieniawskim (miejscowość położona około 5 kilometrów na południowy wschód od Woli Obszańkiej, zaś teren między miejscowościami stanowi zwarty kompleks leśny) sowiecka kawaleria zamordowała polskich oficerów, którzy w tym czasie pojawili się na terenie wsi. Zastrzeleni zostali: kpt. Jan Klepacki, por. Janusz Chrzanowski oraz prawdopodobnie ppor. Józef Kwiatkowski.

Brześć, 18 IX 1939 r.
(Bilddokumente des Feldzugs
in Polen, Berlin 1940).

Obławy

Sowieckie dowództwo zdawało sobie sprawę z niebezpieczeństwa, jakie wynikało z ewentualnej obecności oddziałów WP w dużych kompleksach leśnych. Prewencyjnie przeczesywano lasy w poszukiwaniu rozbitków z polskiej armii, jak i sprzętu wojskowego. Przykładem może być operacja, jaką w pierwszych dniach października przeprowadziły oddziały sowieckiej 96. DS. na obszarze Różaniec–Cewków–Rzuchów–Kulno. Korzystając z pomocy miejscowych Rusinów-komunistów, Sowietnicy osaczyli kilkunastu polskich oficerów ukrywających się w jednej z gajówek koło Kuryłówki. Ponadto między Cewkowem a Majdanem Sieniawskim znaleźli cztery 37 mm działka ppanc. wz. 36 Bofors, pięć 75 mm armat polowych wz. 97 Schneider oraz znaczne ilości materiałów wybuchowych. Zbieranie broni nie wymagało zresztą specjalnego wysiłku, ponieważ porzuconym jeszcze przez 21. Dywizję Piechoty Górskiej sprzętem była zapełniona główna droga leśna (tak zwana linia pryncypalna), biegnąca z Moszczanicy do Majdanu Sieniawskiego. Być może, doszło również do wymiany ognia z jakimiś oddziałami polskimi, o

czym świadczyłby grób dowódcy plutonu, Ibrahima Tukajewa, który znajduje się na cmentarzu wojennym koło Adamówki. Według informacji z obelisku, Tukajew zginął 2 października 1939 r. Niestety, autorowi nie udało się dotrzeć do osób posiadających informacje dotyczące jego śmierci.

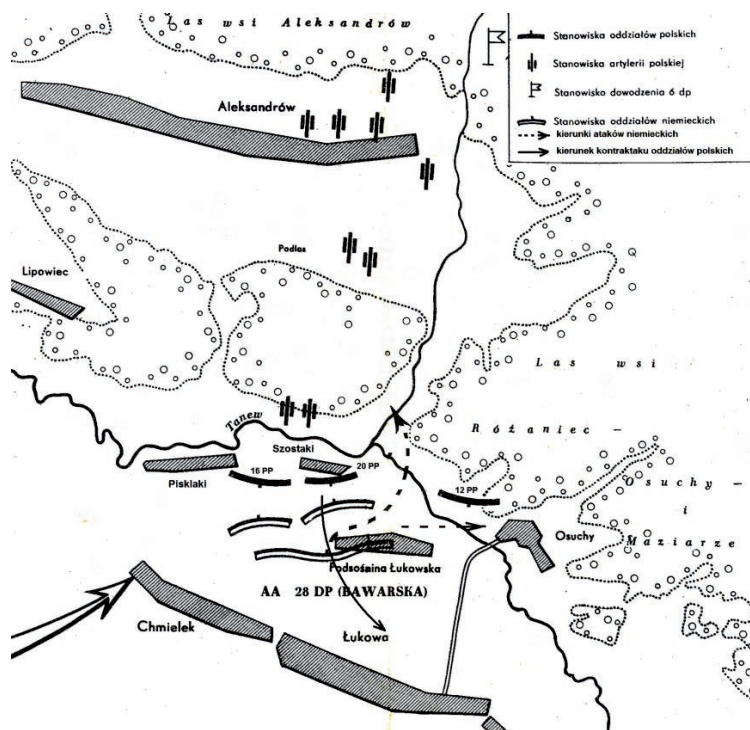
Pierwsze straty Armii Czerwonej. Grób młodszego dowódcy plutonu Ibrahima Tukajewa na cmentarzu wojennym w Adamówce (fot. Igor Witowicz ,IPN).

Odwrót

W 1939 r. w rejonie Tarnobrodu oddziały Armii Czerwonej przebywały przez tydzień. 28 września 1939 r. w Moskwie podpisany został sowiecko-niemiecki „układ o granicy i przyjaźni”, który wprowadzał korektę przebiegu linii granicznej między agresorami. Przypomnieć w tym miejscu należy, że tajny protokół dodatkowy do paktu o nieagresji między Niemcami a Związkiem Sowieckim z 23 sierpnia 1939 r. (*Pakt Ribbentrop-Mołotow*) zakładał, że „w wypadku terytorialno-politycznych przekształceń na obszarach należących do państwa polskiego podział sfer interesów między Niemcami a ZSRS przebiegać będzie wzdłuż linii rzek Narew, Wisła i San”. 28 września, w zamian za Lubelszczyznę, Niemcy zrezygnowali z rozciągnięcia swych wpływów na teren Litwy. 4 października ustalono szczegółowy przebieg linii

granicznej, która miała przebiegać wzdłuż rzek: Pisa, Narew, Bug, następnie m.in. nurtem Sołokiji, Gnojnika, Przykopy i Przyłubnia do Sanu. W związku z korektą strefy wpływów oddziały Armii Czerwonej zostały zmuszone do opuszczenia terenów południowej Lubelszczyzny w terminie do 12 października 1939 r.

Oddziały sowieckie opuszczały teren zabierając ze sobą zdobycz wojenną oraz jeńców – głównie oficerów, z których większość została w 1940 r. zamordowana strzałem w tył głowy w lesie katyńskim lub w kazamatach charkowskiego więzienia. Z Armią Czerwoną odeszła również część sympatyków ustroju komunistycznego, przeważnie przedstawiciele mniejszości narodowych, którzy pod koniec września budowali bramy powitalne i tworzyli „Czerwoną Milicję”, m.in. w Biłgoraju, Kuryłówce, Szczepieszynie i Tarnogradzie.

dwudniowa bitwa 6 dywizji piechoty pod Łukową 15 i 16 września 1939 roku i rozmieszczenie baterii 6 Pułku Artylerii Lekkiej

Straty zgrupowania AK-BCh w bitwie nad Sopotem

W walkach nad Sopotem poległo kilkuset partyzantów; ginęli także ci, którzy nie mogli się przebić przez okrażenie i pozostali na bagnach, gdzie chcieli przeczekać oblawę. Niewielu się to jednak udało. Niemcy dokładnie przeczesywali lasy i zabijali ukrywających się partyzantów. Ponadto, w czasie pacyfikacji zginęło dużo ludności cywilnej, która ukrywała się w lasach osuchowskich.

Liczba poległych pod Osuchami jest niezmiernie trudna do ustalenia. Pomijając żołnierzy z partyzantki AL i sowieckiej, którzy zginęli w akcji Sturmwind II, liczba poległych ze zgrupowania AK-BCh także jest niejasna. Wiadomo, że zgrupowanie liczyło około 1040 partyzantów.¹ Ilu zginęło? Zapewne nie da się ustalić tego szczegółowo, można jednak próbować określić dolną granicę. Jest to istotne o tyle, że w publikacjach spotyka się liczby zdecydowanie różne. W tym miejscu, dla lepszego zobrazowania, warto przytoczyć kilka przykładów. I tak np. uczestnik tej bitwy i dowódca, Konrad Bartoszewski „Wir”, któremu udało przebić się przez okrażenie, straty partyzantów AK – BCh szacował na około 400 żołnierzy. Pisał: *Były tragicznie duże. Ze zgrupowania mjr. „Kaliny” poległo, względnie dostało się do niewoli i zostało rozstrzelanych około 400 żołnierzy, a więc około 50% jego stanu. Autorzy różnych publikacji, z sobie tylko wiadomych powodów, starają się je jeszcze zawyżyć. Najcięższe straty poniosły oddziały Topoli, Woyny, Rysia, Błyskawicy (Jaskółki) i Burzy. Szczególnie ciężkie straty poniosła kadra oficerska. Polegli ppor. Topola, por. Woyna, kpr. Burza i zastępca dowódcy batalionu Rysia – Szczerba (Antoni Warchał). Zginął por. Cord, który po wyjściu z okrażenia wrócił po rannych swoich żołnierzy. Zginęli inspektor zamojski i dowódca zgrupowania mjr Kalina, kwatermistrz inspektoratu por. Bór, zastępca komendanta obwodu Biłgoraj ppor. Mały.² Skądinąd, Bartoszewski wcześniej, w 1944 roku, straty szacował na około 300 ludzi, ale*

¹ Jerzy Józwiakowski, *Armia Krajowa na Zamojszczyźnie*, t. II, Lublin 2001, s. 762.

² Konrad Bartoszewski „Wir”, *Relacje, wspomnienia, opracowania*, oprac. I.Caban, Lublin 1996, s. 127

³ Tamże, s. 133.

⁴ Jerzy Markiewicz, *Odpowiedzialność zbiorowa ludności polskiej powiatu biłgorajskiego podczas okupacji hitlerowskiej*, Warszawa 1958, s. 39.

⁵ Tenże, *Paprocie zakwitły krwią partyzantów. O wielkich bitwach w Puszczy Solskiej w czerwcu 1944 roku*, Lublin 1987, s. 182.

również na połowę stanu zgrupowania, natomiast straty kadry oficerskiej na 75%.³ Z kolei Jerzy Markiewicz, znakomity historyk i z pewnością najlepszy znawca dziejów bitwy nad Sopotem straty zgrupowania AK-BCh szacował na 600⁴- 650 żołnierzy⁵. Natomiast Zygmunt Mańkowski w swojej pracy *Między Wisłą a Bugiem* podawał, że w walkach zginęło kilkuset partyzantów, chociaż uściślał, że spotyka się liczby od 300 do 800 osób.⁶ I tak np. Waldemar Tuszyński, autor kilku propagandowych książek o akcji Sturmwind, podaje, że pod Osuchami zginęło 700 partyzantów AK i BCh.⁷

W ostatnich latach Jerzy Józwiakowski w swojej pracy *Armia Krajowa na Zamojszczyźnie* próbował dokonać wyliczeń⁸. Według niego w bitwie nad Sopotem poległo 375 partyzantów AK-BCh. Wymienia też szczegółowo, ile z którego oddziału zginęło. I tak z oddziału AK „Woiny” na 100 żołnierzy poległo 42, z oddziału „Topoli” na 100 poległo 67, od „Skrzypika” z 60 zginęło 30, od „Corda” z 200 poległo 74, od „Wira” na 141 zginęło 20, z BCh od „Korczaka” na 29 zginęło 16, od „Rysia” na 300 poległo 76, od „Burzy” na 60 zginęło 30, i od „Błyskawicy” na 50 zginęło 20.⁹

Poniżej autorka podjęła próbę, która z pewnością będzie wymagać kolejnych uściśleń i uzupełnień, weryfikacji ilości poległych pod Osuchami m.in. poprzez miejsca pochowania. Jest to lista niepełna, w której zapewne nie ustrzeżono się błędów, niemniej jednak jest to próba policzenia tych, którzy zginęli.

Wykaz opracowano w oparciu o Księgę pochowanych żołnierzy polskich poległych w II wojnie światowej¹⁰, Słownik biograficzny żołnierzy Batalionów Chłopskich¹¹ oraz *Paprocie zakwitły krwią partyzantów Jerzego Markiewicza*.¹² Przy weryfikacji uwzględniano także inskrypcje na okolicznych cmentarzach oraz lokalne publikacje. Ponadto wykorzystano także Księgę

⁶ Zygmunt Mańkowski, *Między Wisłą a Bugiem 1939-1944. Studium o polityce okupanta i postawach społeczeństwa*, Lublin 1978, s. 440-441.

⁷ Waldemar Tuszyński, *Lasy Janowskie i Puszcza Solska*, Warszawa 1970, s. 149.

⁸ Jerzy Józwiakowski, *Armia Krajowa na Zamojszczyźnie*, t. II, Lublin 2001, s. 741-762. Z jego wykazu wynika, że w bitwie pod Osuchami poległo 375 partyzantów AK-BCh, choć z jego wyliczeń szczegółowych wychodzi 376, nie uwzględnia też kadry dowódczej, chociażby samego „Kalinę”, itp

⁹ Tamże, s. 762.

¹⁰ *Księga pochowanych żołnierzy polskich poległych w II wojnie światowej*, t. II, *Żołnierze podziemnych formacji niepodległościowych*, Pruszków 1994 i Suplement, Pruszków 1998.

¹¹ *Słownik biograficzny żołnierzy Batalionów Chłopskich. IV Okręg Lublin*, oprac. M. Wojtas, Lublin 1998.

¹² J. Markiewicz, *Paprocie zakwitły krwią partyzantów. O wielkich bitwach w Puszczy Solskiej w czerwcu 1944 roku*, Lublin 1987.

Pamięci Rejonu AK Jozefów przechowywaną w Szkole Podstawowej im. Konrada Bartoszewskiego „Wira” w Górecku Starym.

Polegli w bitwie nad Sopotem pochowani zostali nie tylko na cmentarzu w Osuchach, ale także na okolicznych cmentarzach parafialnych, m.in. w Zwierzyńcu, Łukowej, Józefowie, Górecku Kościelnym czy w Biłgoraju. Część zwłok, które zostały znalezione i rozpoznane, rodziny zabrały od razu na cmentarze parafialne, część znaleziono i pogrzebano dopiero po ekshumacji w jesieni 1944 r. na cmentarzu partyzanckim w Osuchach.

We wrześniu 1944 r. do Osuch przybyła komisja Komitetu Opieki nad Grobami. Przewodniczącą była Józefa Gebhardtowa, ponadto w skład komisji weszli: Władysław Król, Joachim Juhnke, Zbigniew Krynicki, Władysław Homa, Tadeusz Iwanowski i Zbigniew Orliński. Wyznaczono patrole, które wraz z ludźmi z gminy Łukowa i z tamtejszego posterunku MO, przeszukiwały las. Znalezione ciała po zaprotokołowaniu układano do dostarczonych trumien i wywożono na cmentarz, gdzie były zostawiane na powierzchni celem określenia ich tożsamości. Przy identyfikacji wielokrotnie byli pomocni partyzanci, którym udało się wyjść z okrążenia i potrafili rozpoznać swoich nieżyjących kolegów. Ekshumację przeprowadzono w dniach 23.09-1.10 i 15.10-20.10 1944 roku. Zgodnie z protokołem ekshumacyjnym, na specjalnie utworzonym wówczas cmentarzu w Osuchach, największym cmentarzu partyzanckim w Polsce, pochowano podówczas 233 ciała poległych, a około 100 zwłok zabrały rodziny i pochowały na cmentarzach rodzinnych partyzantów. Nie udało się ustalić tożsamości wszystkich poległych. 27 września 1944 roku odbyła się w Osuchach msza polowa, podczas której ksiądz proboszcz z parafii Łukowa poświęcił zwłoki. Znaleziono do tego czasu około 150 zwłok, jednakże po pogrzebie dalej szukano. Trzeba też przypomnieć, że na cmentarzu w Osuchach znajduje się 252 mogiły, z czego 128 są to mogiły bezimienne, a tylko 124 rozpoznane. Należy jednak podkreślić, że niekiedy są tam tylko pseudonimy poległych partyzantów. Ponadto, trzeba dodać, że wśród poległych w bitwie osuchowskiej znajduje się mogiła ppor. Pawła Pęcherskiego „Orlika”, z oddziału AK „Groma”, który zginął wcześniej i początkowo miał tylko usypaną mogiłę w lesie. W czasie ekshumacji w 1944 r. także jego ciało przeniesiono na cmentarz pod Osuchami.¹³

Trudność ustalenia ogólnej liczby poległych, wynika także z powodu,

¹³ Księga Pamięci Rejonu AK Jozefów przechowywana w Szkole Podstawowej im. Konrada Bartoszewskiego „Wira” w Górecku Starym. Ppor. lotnik Paweł Pęcherski, lat 30, agronom, pochodził z Woli Obszańkiej. Na jego nagrobku umieszczono napis „Zginął za ideę”.

iż miejscowa ludność poszukiwała swoich bliskich od razu po bitwie i przeprowadzała pochówki na cmentarzach parafialnych, głównie w Biłgoraju i Łukowej. Trzeba również pamiętać, że partyzanci chowali się przed przeskukującymi las oddziałami niemieckimi. Ukrywali się w bagnach lub też przywiązywali się do drzew, by nie wytopiły ich psy. Zdarzało się również, że ranni umierali z odniesionych ran lub byli dobijani przez Niemców. Z pewnością też nie wszyscy zostali pochowani, część pozostała nie odnaleziona w bagnach, część znaleziono dopiero po kilku latach. Tak więc, nie można ostatecznie ustalić ilu dokładnie partyzantów zginęło w bitwie pod Osuchami. Jednak z całą pewnością można stwierdzić, że ich ofiara nie poszła na marne.

Reasumując, liczbę poległych w bitwie nad Sopotem można podawać kilka sposobów. Po pierwsze jako poległych partyzantów z AK i BCh, którzy zginęli w tej kilkudniowej bitwie i wówczas, kiedy starali się wyjść z okrążenia. Do tej liczby można dodać tych, którzy zginęli później w wyniku niemieckich represji (rozstrzelani w lesie na Rapach 4.07.1944 i np. wzięci do niewoli do obozu na Majdanek i tam zamordowani). Można też liczbę tę rozszerzyć dodając do niej partyzantów sowieckich przebijających się pod Borowcem i partyzantów AL przebijających się w okolicach Górecka Kościelnego. Ustalenie jednak nawet w przybliżeniu ilości wszystkich poległych będzie wymagało dalszych badań. Dokładnej liczby poległych nie uda się już chyba nigdy ustalić.

Autorka zdaje sobie sprawę, że przedstawiona poniżej lista nie obejmuje wszystkich nazwisk poległych pod Osuchami. Problemy sprawia też miejsce pochowania (np. niektórzy mają dwa, co zaznaczono w tabeli), co wynika albo z potajemnie przeprowadzonej ekshumacji, bez powiadomienia odpowiednich władz, z drugiej strony, mogą to być np. mogiły symboliczne – to jednak wymagałoby dalszych badań. Dzięki temu można byłoby zweryfikować chociażby napisy na tabliczkach na cmentarzu w Osuchach.

Lp.	Nazwisko i imię	pseudonim	oddział	Wiek lub rok urodzenia	Miejsce pochowania	uwagi
1.	Albert				Osuchy	
2.	Abramek Andrzej		AK Groma		Majdan Stary Osuchy	szeregowiec z Majdanu Nowego
3.	Adamczuk Antoni	„Kot”	BCh Rysia	ur. 1920	Osuchy	szeregowiec z Kryłowa
4.		„Albatros”	AK Topoli	I. 30		plutonowy dowódca drużyny (Puchacz?)
5.	Bakorń Józef	„Rabus”	BCh Rysia	ur. 1906	Osuchy	szeregowiec z kol. Małków
6.	Barcicki Czesław	„Biały”	AK Topoli	I. 28	Łukowa	szeregowiec z Osuch
7.	Barcicki Leszek	„Lubicz”	AK Woyny	I. 25		szeregowiec z Osuch
8.	Bidniuk (Bindiuk) Jan	„Sep”	BCh Rysia		Osuchy	
9.	Bielak Stanisław	„Malina”	BCh Skrzypika		pochowany bezimiennie w Osuchach	dowódca plutonu
10.	Bielarski Franciszek	„Wiąz”	BCh Błyskawicy	I. 21		z Pisklak
11.	Bilski Edward	„Cyklista”	BCh Rysia	I. 24		szeregowiec z kol. Modryń
12.	Bindiuk Jan Zygmunt	„Oskar”		ur. 1917	pochowany bezimiennie w Osuchach	
13.	Bindziuk Jan	„Śliwka”, „Śliwa”	BCh Rysia	ur. 1917	Osuchy	Szeregowiec z Mircza
14.	Błachuta Tadeusz	„Oldan”	AK Topoli	I. 25	Osuchy	Ppor. z Biłgoraja lekarz
15.	Błaszczak Edward		AK		Zamość Rotunda	
16.	Bodys Mieczysław	„Budionny”	BCh Rysia	ur. 1926	Osuchy	Szeregowiec
17.	Borowicz Mieczysław	„Wrzgia”		I. 24		kapral podchorąży z Krakowa
18.	Borowiec Zbigniew	„Turkiestan”	AK Groma	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec, ze Zwierzyńca
19.	Borowy Stanisław	„Były”	AK Corda	ur. 1904	Biłgoraj	Leśniczy, plutonowy z Rap Dylańskich,
20.	Borys (Buryć) Konstanty	„Grusza”	BCh Rysia	I. 22	Osuchy	
21.	Brodziak Andrzej	„Iglą”	AK Corda	I.40	Biłgoraj	Szeregowiec z Zagumnia
22.	Brodziak Stanisław	„Czmiel”	AK Corda	I.19	Majdan Stary Osuchy	szeregowiec z Rogali
23.	Brodziak Stanisław	„Kryty”	AK Corda	ur. 1907	Biłgoraj	Szeregowiec z Woli Dużej
24.	Brodziak Stanisław		BCh Skrzypika		Osuchy	
25.	Brożański Czesław					z Kłyżowa
26.	Buczak Mieczysław			I.25	Osuchy	
27.	Buczek Lucjan	„Czuwam”	AK Topoli	I.38		szeregowiec z Osuch
28.	Bulicz Franciszek	„Pomidor”	BCh Błyskawicy	ur. 1923	Osuchy	z Bukownicy
29.	Burkowski Edward	„Głaz”		I.20		szeregowiec
30.	Bury Władysław	„Burza”	AK Wira	I.19	Górecko Kościelne	kapral z Brzezin

31.	Bury Władysław	„Iskra”	BCh Skrzypika	ur. 1912		szeregowiec z Górecka Starego
32.	Borys Konstanty	„Grusza”, „Gruszka”	BCh Rysia	ur. 1922	Osuchy	szeregowiec z kol. Metelin
33.	Bździuch - Pasterski Antoni	„Lis”	BCh Skrzypika			pochowany bezimiennie w Osuchach z Aleksandrowa
34.	Bździuch Antoni	„Rak”	BCh Skrzypika	ur. 1913		pochowany bezimiennie w Osuchach szeregowiec, z Aleksandrowa
35.	Bździuch Jan		BCh Skrzypika	ur. 1918		pochowany bezimiennie w Osuchach Kapral z Aleksandrowa
36.	Bździuch Leon		AK Woyny	I.15	Górecko Kościelne	szeregowiec z Aleksandrowa
37.	Bździuch Michał		AK Woyny	I.52	Górecko Kościelne	szeregowiec z gajówki Okno
38.	Bździuch Waclaw	„Pilot”	AK Woyny	I.17		szeregowiec z Aleksandrowa
39.	Całka Bronisław	„Kanarek”	BCh Rysia	ur. 1914		pochowany bezimiennie w Osuchach szeregowiec
40.	Ciecko Antoni	„Klos”, „Kos”	BCh Rysia	I. 23	Osuchy	szeregowiec, z Modrynia
41.	Ciepielewski Stefan	„Tom”	AK Woyny	I.33		podporucznik, z Częstochowy
42.	Ciepla Wojciech		BCh Burzy – Antona	ur. 1924		pochowany bezimiennie w Osuchach szeregowiec, z Łukowej
43.	Cios Andrzej	„Ząb”		I.23	Majdan Stary	szeregowiec, z Majdanu Starego
44.	Cyc Czesław	„Samogon”	BCh	ur. 1917		ze Zwiartowa
45.	Czerwonka Andrzej	„Madryt”	BCh Rysia	ur. 1914	Osuchy	plutonowy z kol. Metelin,
46.	Czerwonka Stanisław	„Kalina”	BCh Rysia	ur. 1925	Osuchy	szeregowiec z kol. Metelin
47.		„Demokrata”	AK Woyny			podporucznik
48.	Dobrowolski Bolesław	„Gordon”	AK Woyny	ur. 1919	Biłgoraj	szeregowiec z Biłgoraja
49.	Dolina	„Felicjan”	AK Woyny			Podporucznik szef komp
50.	Drosz Józef		BCh Rysia		Osuchy	
51.	Drygas Władysław	„Żbik”	AK, ochrona szpitala 665	ur. 1921	Osuchy	Kapral z Długiego Kątu
52.	Dubicki (Bubicki) Bernard	„Kluka”, „Kulka”	BCh Rysia	ur. 1921	Osuchy	szeregowiec kol. Odletajka
53.	Dubicki Edward	„Rurka”	BCh Rysia		Osuchy	
54.	Dudek Stanisław	„Lauffer”	BCh Rysia		Osuchy	
55.	Dul Tadeusz	„Ochman”	BCh Rysia	ur. 1923	Osuchy	Szeregowiec z Krzeszowa
56.	Durakiewicz Stefan		AK Topoli	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec z Zamościa
57.	Dyrka Katarzyna		AK Topoli	I.22		szeregowiec sanitariuszka z Osuch
58.	Dyrka		AK Topoli	I.16		Szeregowiec sanitariuszka z Osuch
59.	Dzido Jan	„Jaskółka”	AK Corda	I.24		szeregowiec z Korczowa
60.	Dziduch Franciszek	„Śmiech”, „Bury”	AK Corda	ur. 1920	Majdan Stary	Ze Smółska
61.	Dziduch Jan			I. 19		szeregowiec z Rudy Solskiej

62.	Dzikoń Władysław		AK Topoli	I. 25	Łukowa	szeregowiec z Osuch
63.	Dziubarczyk Jan,		BCh Blyskawicy	I. 24		z Narola
64.	Dziubarczyk Jan		BCh Blyskawicy	ur. 1924	pochowany bezimiennie w Osuchach	z Karolówki
65.	Dziug Leon		BCh Rysia	ur. 1922	pochowany bezimiennie w Osuchach	
66.	Dziuk Leon		BCh Rysia		Osuchy	
67.		„Edek”	AK Wira		Osuchy	szeregowiec z Warszawy
68.		„Felicjan”	AK Podkowy			szef oddziału leśnego „Podkowy”
69.	Flis Jan	„Dzięcioł”	BCh Rysia	ur. 1921	Osuchy pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec z kol. Dąbrowa
70.	Frajset				Osuchy	
71.	Futyma Bronisław	„Szpak”	AK Corda	I.23	Biłgoraj	szeregowiec z Rap Dylańskich
72.	Galaszkiewicz Marian		AK Topoli			
73.	Gałka Bronisław	„Kanarek”	BCh Rysia		Osuchy	
74.	Gerlach Antoni	„Bąk”	BCh Rysia	ur. 1921	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec z kol. Dąbrowa
75.	Giercza Józef	„Dąb”, „Brzoza”	AK Corda	ur. 1914.	Osuchy	szeregowiec z Rap Dylańskich,
76.	Gierula Wojciech,		AK Corda	I.38		szeregowiec z Wolanin
77.	Głóg Dymitr		BCh Burzy – Antona	ur. 1906	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec z Korczowa
78.	Głuszczak Sergiusz	„Spokojny”	AK Corda	ur. 1921	Biłgoraj	szeregowiec z Woli Małej
79.	Goch Bolesław	„Zasuwa” „Zasuwka”	AK Woyny	I.24	Osuchy	kapral radiotelegrafista z Wierzby
80.	Goch Władysława		AK			sanitariuszka rej. Stary Zamość
81.	Gomułka Tadeusz	„Bąk”, „Dąb”	BCh Blyskawicy	ur.1927	pochowany bezimiennie w Osuchach	
82.	Grabias Franciszek		AK Corda	I. 25	Osuchy	szeregowiec z Rudy Solskiej
83.	Grabowski Jan		AK Topoli	I.22		szeregowiec z Łukowej
84.	Grabowski Michał	„Grab”	AK	I. 38	Osuchy	
85.	Granda Jan	„Lis”	AK Woyny	I.28		Szeregowiec z Tereszpola – Kukielki
86.	Granda Józef		BCh Burzy Antona	ur. 1913	pochowany bezimiennie w Osuchach	w Zamchu
87.	Granda Kazimierz		BCh Burzy – Antona	ur. 1924	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Zamchu
88.	Granda Wawrzyniec		BCh Burzy- Antona	ur. 1919	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Zamchu
89.	Granda Wawrzyniec		BCh Burzy – Antona	ur. 1899	pochowany bezimiennie w Osuchach	z Zamchu
90.	Greszta Stanisław	„Kwiatek”	BCh Rysia	ur. 1897	Rachanie	
91.	Gromek Władysław	„Żerowski”	AK Woyny	I.21		szeregowiec, z Aleksandrowa
92.	Gromek Władysław		BCh Skrzypika	ur. 1916	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa

93.	Gumieniak (Gumieniuk) Marian	„Burza”	BCh Rysia	ur. 1920	Osuchy	szeregowiec, ze wsi Hołubia
94.	Gumieniak Marian	„Burza”	BCh Rysia	ur. 1924	pochowany bezimiennie w Osuchach	
95.	Hajduk Kazimierz		AK „Topoli”	l. 29		szeregowiec, ze Lwowa
96.	Haniewicz Adam	„Wojna”	AK	ur. 1912	Osuchy	dowódca oddziału, por. ze Świdra
97.		„Harapa”	AK Topoli			szeregowiec, sanitariusz (Czarnecki?)
98.	Harasiuk Stanisław	„Szczupak”	AK Woyny	l. 22	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Aleksandrowa
99.	Harasiuk Władysław	„Dąb”	AK Woyny	l. 24	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Aleksandrowa
100.	Harasiuk Władysław	„Pistolet”	BCh Rysia			
101.		„Harmonista”	AK Woyny			
102.	Herc Władysław	„Rekin”	AK Woyny	ur. 1924	Zwierzyniec	ze Zwierzyńca
103.	Herda Władysław	„Zając”	BCh Rysia	ur. 1916	Osuchy	
104.	Huba Wojciech		BCh Burzy – Antona,	ur. 1905	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Borowca
105.		„Iwan”	AK Topoli			z Krakowa
106.	Iwańczyk Jan	„Korzeń”	AK Corda	l. 33	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
107.	Jachimiak Franciszek Bolesław	„Grom”	AK Wira	l. 29		kapral, z Górecka
108.	Jagowd Maciej	„Maks”	AK Topoli	l. 23	Tarnogród	plutonowy, z Tarnogrodu
109.	Janda Józef	„Wątróbka”	AK Corda	l. 25		szeregowiec, z Biłgoraja
110.	Janda Władysław	„Kiszka”	AK Corda	l. 23		szeregowiec, z Biłgoraja
111.		„Jasia”	BCh Rysia		Osuchy	szeregowiec, sanitariuszka
112.	Jaskóła Józef	„Kret”	AK Corda	ur. 1924	Biłgoraj	
113.	Jaworski Eugeniusz	„Halny”	AK Wira	ur. 1921	Osuchy	sierż., pchor., kapral, kwatermistrz, z Łukowej
114.	Jeleń Bronisław		BCh Burzy- Antona	ur. 1928	Osuchy	szeregowiec, z Dorbozów
115.	Józefowicz Kazimierz	„Kalif”				podchorąży, z Warszawy
116.	Kaczała Seweryn	„Karol”, „Koral”	BCh Rysia	ur. 1914	Osuchy	Plutonowy z kol. Małków
117.	Kaczmarczyk Jan			ur. 1922	Biłgoraj	
118.	Kaczmarzyk (Karczmarzyk) Stanisław	„Stół”	AK Topoli	l. 24		szeregowiec, z Plus
119.	Kadowski Czesław		BCh Błyskawicy			z Rudy Różanieckiej
120.	Kadowski Czesław		BCh Błyskawicy		pochowany bezimiennie w Osuchach	
121.	Kalbarczyk Władysław	„Korek”	BCh Rysia	ur. 1913	pochowany bezimiennie w Osuchach	
122.	Kalita Jan		BCh Rysia	l. 35	Osuchy	szeregowiec, z Krasnobrodu
123.	Kamel Władysław		AK Groma		Osuchy	

124.	Kamiński Antoni	„Zbieg”	AK Topoli	I.20	CW Osuchy	szeregowiec, z Potoka Górnego
125.	Kamiński Mieczysław	„Jarząbek”	BCh Rysia	ur. 1922	pochowany bezimiennie w Osuchach	
126.	Kamiński Mieczysław		BCh Rysia	ur. 1922	Osuchy	szeregowiec, z kol. Kozłów
127.	Kamiński Stefan		BCh Rysia	ur. 1924	Osuchy	szeregowiec, z kol. Gozdów,
128.	Kamiński		BCh Rysia			szeregowiec, z kol. Alojzów
129.	Kapuśniak Józef		AK Corda	I.28	Majdan Stary	szeregowiec, ze Smółska,
130.	Karnas Maria	„Klara”	BCh Rysia	I. 20	Osuchy	sanitariuszka,
131.	Karp Jan	„Ponury”	AK Corda	I.43	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
132.	Karp Jan		BCh Burzy- Antona	ur. 1924	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Łukowej
133.	Kasperkiewicz Franciszek	„Taran”, „Tyran”	BCh Rysia		pochowany bezimiennie w Osuchach	
134.	Kasperkiewicz Kazimierz	„Zielony”	BCh Rysia	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec, z Hrubieszowa
135.	Kasperski Zdzisław	„Tatar”	AK Woyny	ur. 1924	Zwierzyniec	szeregowiec, ze Zwierzyńca
136.		„Kazbek”	AK Podkowy	I.19		szeregowiec
137.	Kita Franciszek		AK Groma		Majdan Stary Osuchy	szeregowiec, z Majdanu Nowego
138.	Klimak Józef		AK Corda	I.23		szeregowiec, ze Smółska
139.	Knap Jan		BCh Burzy- Antona	ur. 1921	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Łukowej
140.	Koc Michał		BCh			z Kol. Bolesławin
141.	Kociuk Stanisław	„Kontur”			Osuchy	
142.	Kolbarczyk Władysław	„Korek”	BCh Rysia		Osuchy	
143.	Kołodziej Jan	„Sokoł”	BCh Rysia		Osuchy	
144.	Kołodziejczyk Józef	„Jasny”	AK Podkowy	ur. 1920	Szczepczeszyn	szeregowiec
145.	Kołpa Wojciech		BCh Rysia		Osuchy	
146.	Kołtun Jan	„Pniaczek”	Szpital leśny 665	I.20		szeregowiec, z Długiego Kątu
147.	Komisarczuk Roman	„Skobel”	AK Woyny	I.25	Osuchy	z Bondyrza
148.	Konopka Józef	„Igła”	AK Corda	ur. 1907	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
149.	Konopka Stanisław	„Brzoza”, „Grab”, Grusza”	AK Corda	ur. 1909	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
150.	Kopciuch Franciszek	„Orzeł”	BCh	ur. 1923	Łukowa	z Podsośniny
151.	Kopciuch Franciszek	„Tarnina”	BCh Błyskawicy	ur. 1922	Łukowa	
152.	Kopciuch Jan		AK Topoli	I.28		szeregowiec, z Łukowej
153.	Kopciuch Józef		AK Topoli	I 19	Osuchy	szeregowiec, z Łukowej
154.	Kopec Barbara	„Ksantypa”	AK Woyny	I.24		szeregowiec, z Biłgoraja, sanitariuszka

155.	Korba Jan		AK Topoli	I.24		szeregowiec, z Pisklak
156.	Kornak Józef	„Misza”	BCh Rysia	ur. 1908	Osuchy	szeregowiec, z Metelina
157.	Kornas Maria	„Klara”	BCh Rysia	ur. 1924	Osuchy	szeregowiec, sanitariuszka, z kol. Mieniany
158.	Kostrzelecki Franciszek			I.25,		plutonowy, z Rudy Różanieckiej
159.		„Kościak”	AK Topoli	I.24		z Równego
160.	Kotwis Józef	„Lamański”, („Lemeński”)	OP Skrzypika	ur. 1919	Osuchy	szeregowiec, z Aleksandrowa
161.	Kotwis Władysław	„Furman”	OP Burzy- Antona	ur. 1922	Łukowa	z Osuch
162.	Kowal Stanisław		AK Groma		Majdan Stary Osuchy	szeregowiec, z Majdanu Starego
163.	Kowal Władysław		AK Corda		Majdan Stary	szeregowiec, z Majdanu Starego
164.	Kowalczuk (Kowalczyk) Czesław	„Jodla”	BCh Rysia		Osuchy	
165.	Kowalczyk Feliks	„Piorun”	AK Woyny	ur. 1911	Osuchy	saper z Turzyca
166.	Kowalik Józef		AK Woyny	I.37		
167.	Kowalik Władysław	„Karzelek”	BCh Burzy- Antona	ur. 1925	Zamch	szeregowiec, z Zamchu
168.	Kowalski Czesław	„Jodla”	BCh Rysia	ur. 1921		
169.	Kowalski Roman	„Skowronek”	BCh Rysia		Osuchy	
170.	Kowalski vel Kuropatwa Roman	„Gołąb”	BCh Rysia	ur. 1925		
171.	Kozyra Józef		OP Burzy- Antona	ur. 1927	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Woli Obszańskiej
172.	Kozyra Stanisław		BCh Burzy – Antona	ur. 1919	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Woli Obszańskiej
173.	Kozyra Władysław		BCh Burzy Antona	ur. 1919	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Woli Obszańskiej
174.	Kożuszek Jan		BCh Błyskawicy	I.24	pochowany bezimiennie w Osuchach	z Szarajówki
175.	Krauz (Krauze) Michał	„Gołąbek”	BCh Rysia	ur. 1922	Osuchy	
176.	Krawczuk Stanisław		AK Groma		Osuchy	
177.	Kręt Józef	„Brzoza”	BCh Skrzypika	ur. 1924	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa
178.	Kryk Jan	„Topola”	AK	I.28	Szczeczeszyn	Ppor. ze Szczeczeszyna, dowódca oddziału
179.	Krzyszowiec Feliks		BCh Burzy – Antona	ur. 1925	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Woli Obszańskiej
180.	Krzyszucha Bolesław		BCh Burzy- Antona,	ur. 1919	pochowany, bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Borowca
181.	Krzyszucha Eugeniusz		BCh Burzy – Antona	ur. 1924	Łukowa	szeregowiec, z Łukowej
182.	Kucharski Michał	„Księżyc”	BCh Rysia	ur. 1915	Osuchy	plutonowy, z Mircza
183.	Kukielka Aniela	„Pszczółka”	AK Woyny	ur. 1906	Górecko Kościelne	szeregowiec sanitariuszka, z Tereszpola
184.	Kukielka Antoni		BCh Skrzypika	I.27		szeregowiec, z Aleksandrowa

185.	Kukielka Józef	„Wichura”, „Wicher”	BCh Skrzypika	ur. 1920	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa
186.	Kulasza Antoni,		BCh Skrzypika	ur. 1916 l.28		szeregowiec, z Margoli
187.	Kurant Piotr		AK Corda	ur. 1922,	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
188.	Kurowski Jan		BCh Burzy- Antona	ur. 1905	Łukowa	z Łukowej
189.	Kusiak Czesław	„Iskra”	BCh Rysia	ur. 1922	Osuchy	szeregowiec, z kol. Metelin
190.	Kusiak Jan		BCh Błyskawicy	ur. 1919	pochowany bezimiennie w Osuchach	zam. w Korchowie
191.	Kuśmierz Stanisław		AK Topoli	l.16		szeregowiec, z Łukowej
192.	Kwiatkowski Jan	„Kwiatek” „Motor”, „Mofar”	AK Topoli	ur. 1920	Osuchy	szeregowiec, zam. w Zamościu
193.	Kwiatkowski Władysław	„Topola”	BCh Rysia	l. 18		szeregowiec, z Kryłowa
194.	Kwik Kazimierz	„Trąba”	AK Corda	l.31	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
195.	Kwik Roman	„Przybył”	AK Corda	l.20		szeregowiec z Woli Małej
196.	Kyc Leonard	„Kozioł”	AK Corda	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec, z Rap Dylańskich
197.	Kyc Leopold	„Kozioł”	AK Corda	l.28	Osuchy	
198.	Larwa Jan	„Bury”	AK Corda	l.21	Majdan Stary	szeregowiec ze Smulka
199.	Larwa Kazimierz	„Jastrząb”	BCh Błyskawicy	ur. 1916, l.28	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z kol. Bolesławin
200.	Laskowski Jozef		BCh Rysia	ur. 1909	Osuchy	szeregowiec, z Czarkówki
201.	Lens Władysław				Osuchy	
202.		„Leonidas”				podchorąży, z Warszawy
203.	Leśniak Jan		BCh Burzy – Antona	ur. 1904	Łukowa	z Łukowej
204.	Lipiec Mieczysław	„Fala”	AK Corda	l.20	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
205.		„Lis”	AK Topoli	l.20		szeregowiec
206.	Lonka”		BCh Skrzypika			żołnierz Armii Czerwonej
207.	Łubas (Lubas) Witold	„Sztajer”	BCh Rysia	ur. 1925	Osuchy	szeregowiec, z Metelina
208.	Łasocha Stanisław	„Łamacz”	AK Woyny	ur. 1922,	Szczeczeszyn	podchorąży, z Brodów Dużych
209.	Łaskiewicz Stanisław		AK Topoli	l.22	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Górecka Starego
210.	Łokaj Antoni		BCh Skrzypika	l.19	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Aleksandrowa,
211.	Łubiarz Jan		AK Corda	l. 21	Osuchy	szeregowiec, z Majdanu Nowego
212.	Łukasik Feliks	„Niedopytański”	AK Corda	l. 34		szeregowiec, z Rap Dylańskich
213.	Łukasik Jan	„Korzenkowski”	AK Corda	l.32	Biłgoraj	szeregowiec, z Rap Dylańskich
214.	Łukaszczuk Michał		AK Woyny	l.28		podoficer zawodowy, z Zarzecza
215.	Łuszczak Edward	„Kmicic”	AK Topoli	l. 38	Osuchy	sierżant, z Bukowiny

216.	Łyda Jan	„Smyk”	AK Corda	ur. 1923	Osuchy	szeregowiec, z Żyń
217.	Łysiak Michał		BCh Skrzypika			
218.	Łysiak Michał		BCh Skrzypika	ur. 1926	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Rakówki
219.	Machnio Władysław		BCh Burzy-Antona	ur. 1927	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Woli Obszańskej
220.	Maciocha Bronisław	„Koc”	AK Corda	I.18	Majdan Stary	szeregowiec, ze Smółska
221.	Magdziak Zenon	„Pas”	AK Podkowy	I.20		szeregowiec
222.	Makuch Apolonia		BCh Burzy Antona	ur. 1923	Osuchy, Łukowa	szeregowiec, sanitariuszka, z Łukowej
223.	Makuch Stanisław	„Kruk”	AK Groma	I.28	Osuchy	podporucznik z Łukowej
224.	Makuch Stefania		BCh Burzy-Antona,	ur. 1929	Osuchy	szeregowiec, sanitariuszka, z Łukowej
225.	Makuch Władysława	„Pokrzywa” „Gejsza”	AK Groma	I.28	Osuchy	plutonowy, z Łukowej
226.	Małec Czesław		AK Topoli	I.18	Łukowa	szeregowiec, z Osuch
227.	Małec Stanisław	„Wierzbą”	BCh Burzy – Antona	ur. 1925	Łukowa	z Osuch
228.	Marcinek Stanisław	„Narocz”		I.24		kapral – podchorąży, z Belza
229.	Margol Franciszek		BCh Skrzypika	I.36	pochowany bezimiennie w Osuchach	plutonowy, z Aleksandrowa
230.	Margolski Jan		BCh Skrzypika	ur. 1916	pochowany bezimiennie w Osuchach	plutonowy, z Aleksandrowa
231.	Markiewicz Edward	„Kalina”, „Jurand”, „Ktos”, „Głóg”	AK	ur. 1899	Zwierzyniec	Mjr z Borszczowa na Podolu, inspektor inspektoratu zamojskiego AK dowódca pułku
232.	Marzysz Jerzy				Osuchy	
233.	Matlocha Bronisław	„Wańka”	BCh Rysia		Osuchy	
234.	Matysiak Eugeniusz		AK Topoli	I.18		szeregowiec, z Łukowej
235.	Matysiak Jan	„Kasia”	AK Topoli	I.16	Łukowa	szeregowiec, z Łukowej
236.	Matysiak Józef		AK Topoli	I.23		szeregowiec, z Łukowej
237.	Mazur Aniela	„Kalina”	AK Woyny	I.29		szeregowiec, sanitariuszka z Aleksandrowa
238.	Mazur Franciszek	„Szerzeń”	AK Woyny	I.18		szeregowiec, z Tereszpola – Kukielki
239.	Mazur Józef	„Skrzypik”	BCh	ur. 1915	Biłgoraj	Plut., z Aleksandrowa, dowódca oddziału
240.	Mazur Leon	„Korzeń”	AK Corda	ur. 1923	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
241.	Mazur Stefania	„Róża”	AK Woyny	I.19		szeregowiec, sanitariuszka z Aleksandrowa
242.	Mazurek Jan		BCh Skrzypika	I.21	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Aleksandrowa
243.		„Mącik”	AK Woyny			radiotelegrafista
244.	Mączka Edward Kazimierz	„Kruk”	AK Topoli	ur. 1923	Osuchy	szeregowiec, z Zamościa

245.	Meteder Ludwik	„Dąbek”				z Karolówki
246.		„Mewa”	AK Podkowy	I.19		szeregowiec
247.	Michałowski Józef	„Lis”	AK Corda	I. 19		szeregowiec, z Włoch k. Warszawy
248.	Mielnik Roman	„Dąb”	AK Woyny	ur. 1923,	Osuchy	szeregowiec, z Tereszpola– Kukielki
249.	Milczuk Michał		BCh Rysia		Osuchy	
250.	Milewski Juliusz Odrowąż	„Sęp”	BCh Błyskawicy	I.24	Osuchy	z Rawy Ruskiej
251.	Milewski Juliusz Odrowąż	„Sęp”	Bch Błyskawicy	ur. 1926	Osuchy	
252.	Młyniec Aleksander		AK Woyny	ur. 1922	Osuchy	z Dubna
253.	Molda Bronisława		BCh Burzy - Antona	ur. 1927	pochowana bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, sanitariuszka, z Łukowej, sierżant armii francuskiej, z Lotaryngii
254.	Mozel Marcel	„Franc”	AK Topoli	ur. 1904	Osuchy, ekshumowany do Francji	
255.	Mroczek		BCh			szeregowiec
256.	Niedziałkowski Kazimierz	„Kupła”	AK Groma	I.46	Osuchy	plutonowy
257.	Niedzielski Jan	„Wierny”	AK Topoli	I.26		szeregowiec, z Zawadki
258.	Nizio Szczepan	„Sroka”	AK Corda	ur. 1919	Osuchy	szeregowiec, z Puszczy Solskiej
259.	Nizio Józef		AK Corda	ur. 1902	Osuchy	
260.	Nizio Lucjan		BCh	I.18		szeregowiec, z Łukowej
261.	Nowacki Jan		BCh Skrzypika		Osuchy	
262.	Nowacki Stanisław	„Aeroplan”	AK Corda	I.31		szeregowiec, z Majdanu Nowego
263.	Nowaczewski Bolesław	„Hart”	AK Woyny	I.24		szeregowiec, z kol. Koniuchy
264.	Nowak Aniela	„Lilia”, „Pszczola”	AK Wira	I.30	Józefów	szeregowiec, sanitariuszka, z Długiego Kątu
265.	Nowak Bronisław		BCh	I.19		szeregowiec, z Aleksandrowa
266.	Nowak Henryk	„Gawron”, „Lis”	BCh	ur. 1924	Józefów	szeregowiec, z Długiego Kątu
267.	Okapiec Maciej	„Alek”	BCh Rysia	ur. 1916	Osuchy	szeregowiec, z Metelina
268.		„Orle”	AK Podkowy	I.17		szeregowiec
269.	Orłoś Tadeusz	„Pęcz”		ur. 1925		z Warszawy
270.	Ostasz Józef		BCh Jaskółki	ur. 1918	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Pisklak
271.	Ostrowska Janina	„Niuska”, „Siepepe”	BCh Rysia,	ur. 1923	pochowana bezimiennie w Osuchach	z Warszawy, sanitariuszka szeregowiec
272.	Ostrowski Jan	„Grzmot”	BCh Rysia		Osuchy	
273.	Osuch Edward	„Plug”	BCh Burzy- Antona	I.33	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Osuch
274.	Osuch Jan		AK Topoli	I.18		szeregowiec, z Osuch

275.	Osuch Józef		AK Topoli	I.50	Łukowa	szeregowiec, z Osuch
276.	Osuch Józef		AK Topoli	I.25		szeregowiec, z Osuch
277.	Osuch Michał	„Końcowy”	AK Topoli	I.65	Łukowa	szeregowiec, z Osuch
278.	Osuch Stanisław		AK Topoli	I.22	Łukowa	szeregowiec, z Osuch
279.	Osuch Władysław	„Góral”	AK Topoli	I.18	Łukowa	szeregowiec, z Osuch
280.	Osuch Władysław		BCh Burzy - Antona	ur. 1923	pochowany bezimiennie w Osuchach	z Osuch
281.	Oszajca Stanisław	„Ryś II”	BCh Skrzypika	I.21	pochowany bezimiennie w Osuchach,	szeregowiec, z Aleksandrowa
282.	Oszajca Tadeusz		BCh Skrzypika	ur. 1926	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa
283.	Otkala Józef	„Lampart”	BCh Skrzypika	ur. 1921	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa
284.	Otkala Stanisław				Górecko Kościelne	
285.	Otręba Franciszek	„Orkan”	BCh Rysia	ur. 1918	Osuchy	szeregowiec, z kol. Dębowce
286.	Otręba Jan	„Dąb”	BCh Rysia	ur. 1916	Osuchy	sierżant, szef gospodarzy, z kol. Metelin
287.	Ozga Władysław		BCh Rysia		Osuchy	
288.	Pacyk Wincenty	„Żwawy”	AK Corda	ur. 1920	Bilgoraj	szeregowiec, z Gromady
289.	Paczos Władysław	„Brod”	AK Corda	I.22		szeregowiec, z Bukownicy
290.	Padiasek Franciszek	„Dąb”	BCh Burzy -Antona	I. 39		szeregowiec, z Woli Obszańkiej
291.	Paluch Jan		AK Topoli	I.18		szeregowiec, z Dorbozów
292.	Pastuszek Stefania		Szpital Ieśny 665	I. 19		sanitariuszka, z Aleksandrowa
293.	Pieczonka Emil (lub Edmund)		OP Skrzypika	ur. 1912	Józefów	szeregowiec z Aleksandrowa, kierownik Urzędu pocztowego
294.	Pielachowski Zenon	„Dzierżyński”	BCh Rysia	ur. 1923	Osuchy	Ppor. z Warszawy, dowódca Szkoły Podoficerskiej przy batalionie „Rysia”
295.	Pisklak Magdalena		Szpital Ieśny 665	I.22		szeregowiec, sanitariuszka, z Aleksandrowa
296.	Piskorska Irena	„Szarotka”, „Irka”	BCh Rysia	I. 19	Osuchy	szeregowiec – sanitariuszka
297.	Piskorski Roman	„Meduza”	AK Podkowy	I.20		szeregowiec, z Hrubieszowa
298.		„Plutonowy”	AK Wira			plutonowy, z Warszawy
299.	Podoba Józef		BCh Rysia		pochowany bezimiennie w Osuchach	
300.	Podolak Jan	„Skowronek”		I.20		szeregowiec, z Krasnobrodu
301.	Podolak Jan	„Wiewiórka”, „Skowronek”	AK Wira	ur. 1920	Osuchy Józefów	z Długiego Kątu
302.	Polawski (Puławski) Michał	„Zawisza”	AK Corda		Osuchy	st. szeregowiec, z Pomorza
303.		„Proch”	AK Topoli	ur. 1918	Osuchy	podchorąży

304.		„Przybysz”	AK Topoli	I.25		szeregowiec
305.	Przytyk Wiktor	„Bór”	AK	I. 50	pochowany w Zwieryncu	Kpt., z Suwałk kwatermistrz inspektoratu zamojskiego AK
306.	Pudło Antoni	„Chmiel”	AK Topoli	I.21		szeregowiec, z Dereźni Solskiej
307.	Pudło Józef	„Sosna”	AK Topoli	I.28		szeregowiec, z Dereźni
308.	Pudło Wojciech	„Przychodni”	AK Corda	I. 30		szeregowiec, z Dereźni
309.	Pysiewicz Edward	„Brzózka”	AK Corda	ur. 1914	Biłgoraj	kapral, z Biłgoraja
310.	Rabiego Tomasz	„Rosa”		I.25		
311.	Raczyński Robert		AK Corda	I.22		szeregowiec, z Biłgoraja
312.	Rębacz Jan		AK Corda	I.25		szeregowiec, z Woli Małej
313.	Rorat Franciszek	„Tępy”	AK „Topoli”	I.28	Osuchy	szeregowiec, z Potoka Górnego
314.	Róg Wawrzyniec	„Lis”	AK Corda	I.48		plutonowy, komendant pl. AK, z Brodziaków
315.	Rymarczyk Kazimierz	„Lis”	BCh Rysia	I. 20	Osuchy	szeregowiec, z Cichoburza
316.	Rypulak Tadeusz		AK Woyny	ur. 1918	Osuchy	ze Szczębrzeszyna
317.	Rzeszot Bolesław	„Grusza”	BCh Rysia		pochowany bezimiennie w Osuchach	
318.	Sarzyński Walerian	„Waler”	AK Corda	I.34		plutonowy, z Biłgoraja
319.	Serafin Mieczysław	„Piast”	Bch Rysia	ur. 1921	Osuchy	podchorąży, z kol. Mieniiany
320.	Sędłak Jan		AK Corda	I.49		szeregowiec, z Nadzeczca
321.	Sędłak Stanisław	„Gawron”	AK Corda	I.27		szeregowiec, z Rap Dylańskich
322.		„Sęk”	AK Wira		Osuchy	z Warszawy
323.		„Sep”	AK Podkowy	I. 19		
324.		„Sep”	AK Woyny		Osuchy	kapral, z Poznańskiego
325.	Siek Józef	„Wrona”	BCh Błyskawicy	I.25		szeregowiec, z Tarnogrodu
326.	Siembida Antoni	„Żuraw”	AK Corda	ur. 1923	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
327.	Sikorski Paweł	„Jeleń”	AK Corda	I.27		szeregowiec, z Rap Dylańskich
328.	Silezin Adam		BCh Burzy	I.36	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Łukowej
329.	Sitarz Jan		AK Podkowy			z Trzęsін
330.	Skalski Igor		AK			podchorąży, z Warszawy
331.	Skiba Władysław	„Bogdan”, „Kora”	BCh Rysia	ur. 1916	Osuchy	szeregowiec, z Małkowa
332.	Skotarski Czesław	„Niezależny	BCh Rysia	I. 30		szeregowiec, z Zamościa
333.	Smardzewski Czesław	„Jankeś”	AK Podkowy			szeregowiec
334.	Smolak Jan		BCh Burzy- Antona	ur. 1927	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Babic

335.	Sobczuk Edward	„Lilia”	BCh Rysia		Osuchy	
336.	Sobczuk Józef		BCh Rysia	ur. 1901	Osuchy	
337.	Sobczyk Zdzisław	„Sek”	AK Corda	I. 21	Bilgoraj	szeregowiec, minier, z Woli Małej
338.	Sobczyk		BCh Rysia			szeregowiec, z kol. Zabłocie
339.	Sochań Antoni,	„Długi”	BCh Rysia	ur. 1920	Osuchy	szeregowiec, z kol. Szychowice
340.	Solak Stanisław	„Liść”	AK Corda	I.18	Majdan Stary	szeregowiec, ze Smulska
341.	Spirydonow Stanisław	„Scena”	AK Woyny	I.30		ze Szczepieszyna
342.	Sprysak Franciszek		AK Corda			szeregowiec, z Majdanu Nowego
343.	Sprysak Franciszek		AK Groma		Osuchy	
344.	Sprysak Franciszek		AK Corda		Osuchy	
345.	Stańko Kazimierz	„Waleczny”	BCh Rysia	ur. 1919	Osuchy	szeregowiec, z Zaborców
346.	Stański Jan		BCh Skrzypika	I.24		szeregowiec, z Szostaków
347.	Stański Jan		BCh Skrzypika			
348.	Stański Jan		BCh Skrzypika	ur. 1920	pochowany bezimiennie w Osuchach	z Szostaków
349.	Stański Stanisław		BCh Błyskawicy	I.22		szeregowiec, z Szostaków
350.	Stański Stanisław		BCh Błyskawicy			
351.	Stański Stanisław		BCh Błyskawicy	ur. 1922	pochowany bezimiennie w Osuchach	Z Szostaków
352.	Steciuk Eugeniusz	„Wazon”. (Mazon)	BCh Rysia		Osuchy	
353.	Stegliński Józef	„Cord”	AK	ur. 1907	Bilgoraj	Porucznik, z Łodzi dowódca oddziału
354.	Stelmach Andrzej Jan	„Mrówka”	BCh Burzy – Antona	ur. 1921	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Łukowej
355.	Stokarski (Stokorski) Czesław	„Niezależny”	BCh Rysia	ur. 1924	Osuchy	
356.		„Stół”	AK Woyny	I.24		szeregowiec
357.	Stronkowski Czesław	„Niezależny”	BCh Rysia		pochowany bezimiennie w Osuchach	
358.		„Strzecha”	AK Topoli	I. 35		szeregowiec
359.	Studnicki Władysław		AK Woyny	I. 20	Górecko Kościelne	
360.	Suchożebrski Czesław	„Watt”	AK Woyny			dowódca łączności podporucznik, z Pomorza
361.	Suma Jan	„Chochla”	AK Corda	I.28		szeregowiec, z Bilgoraja
362.	Surmacz Stanisław		AK Woyny	I. 22	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Aleksandrowa
363.	Swachol Jan (Swacha?)		BCh Rysia		Osuchy	
364.	Szabat Jan	„Gałązka”	AK Woyny	I.21		szeregowiec, Aleksandrowa
365.	Szabat Józef		BCh Skrzypika	ur. 1926,		szeregowiec, z Aleksandrowa
366.	Szanajca Tadeusz	„Szum”	AK „Wira”	I.23	Józefów	kapral, z Długiego Kątu

367.	Szcząchor Jan	„Bystry”	AK Corda	I.30		szeregowiec, z Rap Dylańskich
368.	Szczur Kazimierz		BCh Rysia		Osuchy	
369.	Szczur Kazimierz		BCh Skrzypika	ur. 1928	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Zawadki,
370.	Szelendak Stefan		BCh Rysia		Osuchy	z kol. Laski
371.	Szlander Stefan		BCh Rysia		Osuchy	
372.	Szłędak Stefan		BCh Rysia		Osuchy	
373.	Szostak Jan	„Lemiesz”	BCh Burzy- -Antona	ur. 1924	Łukowa	szeregowiec z Osuch
374.	Szostak Józef		AK Corda	I.36		szeregowiec, z Woli Obszańskiej
375.	Szostak Wojciech		BCh Burzy- -Antona	ur. 1904	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Olchowca
376.	Szapak Józef	„Szpak”	BCh Błyskawicy	ur. 1919	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Cieszanowa
377.	Szpyra Bolesław	„Groźny”	BCh Rysia		Osuchy	
378.	Szpyra Czesław		AK			
379.	Szpyra Edward	„Haska”		I.20		szeregowiec, z Bondyrza
380.	Szpyra Stefan	„Drucik”		I.18		szeregowiec, z Bondyrza
381.	Szunert Henryk	„Kujawiak”	AK Topoli	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec, z Tarnogrodu
382.	Szuper Antoni		BCh Skrzypika	ur. 1917	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa
383.	Szurmacz Jan	„Wierzba”	BCh Skrzypika			z Aleksandrowa
384.	Szydełko Franciszek		BCh Skrzypika	ur. 1899		kapral, z Aleksandrowa
385.	Szydełko Mikołaj			I.47	Górecko Kościelne	
386.	Szydełko Roman	„Zapałka”	BCh Skrzypika	ur. 1922	Górecko Kościelne	szeregowiec, z Aleksandrowa
387.	Szymanik Józef	„Lesczyna”	AK Topoli	I.22		szeregowiec, z Kozodaw
388.	Śnieguła Stanisław	„Łos”	AK Corda	ur. 1922	Biłgoraj	plutonowy, z Biłgoraja
389.		„Świerk”	BCh Rysia			szeregowiec
390.		„Świst”	BCh Błyskawicy	I.35		szeregowiec
391.	Tkaczuk Józef		BCh Skrzypika	ur. 1894	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Zawadki
392.	Tkaczyk Michał		BCh Błyskawicy	ur. 1922	Osuchy	szeregowiec, z Korchowa
393.	Tlak Józef (Tlak)	„Kiep”, „Szygijel”	BCh Rysia	ur. 1925	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z kol. Metelin
394.	Tlok Józef	„Kiep”	BCh Rysia		Osuchy	
395.	Topolnicki Bolesław	„Step”	AK Podkowy	I.22		szeregowiec
396.	Trojanowski Stanisław	„Kogut”	BCh Rysia	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec, z Alojzowa
397.	Truszcz Józef	„Ogórek”	BCh	ur. 1920	Osuchy	
398.	Tuchowski Józef	„Ambitny”	BCh Rysia	ur. 1920	Osuchy	plutonowy, z kol. Mieniany

399.	Turczyński Stanisław	„Lemiesz”	AK Groma	I. 34	Łukowa	szeregowiec, z Łukowej
400.	Turosz Józef	„Ogórek”	BCh Rysia	I. 24	Osuchy	szeregowiec, z Terebina
401.	Tyrka Kazimierz				Osuchy	
402.	Tysza Bronisław Stefan	„Włoczęga”	AK Woyny	I.21	Osuchy	szeregowiec, z Zamościa
403.	Warchał Antoni	„Szczeba”	BCh Rysia	I. 25	Osuchy	plutonowy, dowódca oddziału, z kol. Krytów
404.	Wawrzecki Władysław	„Łyżka”	BCh Rysia	I. 23		szeregowiec, z kol. Metelin
405.	Wawrzecki Władysław	„Łuska”	BCh Rysia	ur. 1921	pochowany bezimiennie w Osuchach	
406.	Wiśniewski Bolesław	„Ster”	AK Corda	ur. 1923	Biłgoraj	szeregowiec, z Biłgoraja
407.	Wojak Władysław	„Brzoza”	BCh Rysia	ur. 1926	Osuchy	szeregowiec, z Mirza
408.	Wojciechowski Józef	„Boryna”	AK Woyny		Osuchy	podporucznik, z Rawy Ruskiej
409.	Wolanin Andrzej	„Kozioł”	AK Corda	ur. 1921	Biłgoraj	szeregowiec, z Woli Małej
410.	Woziwoda Edward		BCh Burzy – Antona	ur. 1922	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Łukowej
411.	Woziwoda Mieczysław		BCh Burzy – Antona	ur. 1927	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Łukowej
412.	Wójcik Józef	„Mały”	AK	ur. 1904	Osuchy	Porucznik z Krzeszowa, z-ca komendanta obwodu biłgorajskiego AK
413.	Wrębiak Józef		BCh Skrzypika	ur. 1926	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Margoli
414.	Wrębiak Józef		BCh Skrzypika	ur. 1922	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Bukownicy
415.	Wróbel Antoni	„Anton”, „Burza”	BCh	ur. 1906	Zamch	Plutonowy z Zamchu, dowódca oddziału
416.	Wróbel Gustaw		BCh Rysia		Osuchy	
417.	Zabiciel Tadeusz	„Brzozowski”	AK Podkowy	I.20		szeregowiec, ze Szczepieszyna
418.	Zajęc Władysław		BCh Rysia			szeregowiec, z Cichoborza
419.	Zawidczak Jan	„Kociol”		ur. 1925	Łukowa	żołnierz palcówki Chmielek
420.	Zaworski Józef	„Chmura”	AK Corda	I. 48		Ppor. z Rap Dylarskich
421.	Zeszutek Tadeusz	„Lipa”	BCh Skrzypika	ur. 1926	pochowany bezimiennie w Osuchach	szeregowiec, z Aleksandrowa
422.	Zgutka Marian	„Kogut”	AK Wira	I.25		szeregowiec, z Józefowa
423.	Zieleniak Eugeniusz		BCh Rysia	ur. 1921	Osuchy	szeregowiec, z kol. Szychowice
424.	Zięba Zygmunt	„Zięba”	AK Wira	I.18	Osuchy	szeregowiec, z Radomia
425.		Znicz”	AK Podkowy	I. 21		szeregowiec
426.	Zuba Leon Feliks	„Żbik”	AK Topoli	ur. 1923	Osuchy	szeregowiec, z Zamościa
427.	Żelezik Henryk	„Student”	AK Corda	I.16		szeregowiec, z Biłgoraja
428.	Żmuda Marian	„Marek”	AK Wira	I. 20		szeregowiec, z Józefowa